

tragtning er i Betænkningen bleven betegnet fra den praktiske Side. Jeg vilde dog ikke sige, at man af praktiske Hensyn skulde læse Vædringsfor-
 slagets Regel fast, dersom den absolut stred imod det Bestaaende; men jeg tror at denne Ved-
 ligeholdelsesmaade har faaet en saadan Hævd, er bleven saaledes erkjendt, at man skal være meget var-
 som med at røre ved den og forandre den, og det er denne Betænkning, der navnlig har ledet mig til at tiltræde det Vædringsfor-
 slag, som er stillet under Nr. 26 til § 13. Jeg tror, at der-
 som man lader den bestaaende Regel bestaa, den, som findes i Vædringsfor-
 slaget, vil Alt gaa i Ro og Orden, og hvis man ikke gjør det, men indfø-
 fører den nye Regel efter Lovforslagets § 13, er det muligt, at det ogsaa kan gaa. Det skal jeg slet ikke bestride, især naar Bestemmelsen i Vædringsfor-
 slaget Nr. 27 følges, saasnart der afsættes nye Regulativer eller ældre forandres; men det er dog i alt Fald tvivlsomt, og det kommer dog an paa, i hvilken Udstrækning man vil salde paa at fremkalde Forandringer i Regulativerne. Ogsaa af den Grund har jeg troet, at det var praktisk rigtigt at vedtage Vædringsfor-
 slaget Nr. 26. Det er allerede blevet nævnt — det kan gjerne være, at man ikke er nødt til at lægge saa dyb Betydning i det, men det er nævnt, at man vil let kunne faae to Arter af Vedligeholdelse. Jeg siger, at det vil ikke være godt, men jeg siger ikke, at det er en absolut Forhindring mod at indføre Noget, der er bedre. Jeg har altsaa sluttet mig til Vædringsfor-
 slaget, og jeg kan derefter heller ikke Andet end anbefale Vedtægelsen deraf til det høie Thing, og jeg vilde naturligvis anse det for meget heldigt, hvis den høitærede Minister ikke vilde sætte for megen Modstand derimod.

Ordføreren (Mourier-Petersen):

Jeg skal blot gjøre nogle faa Bemærkninger. Det ærede kongevalgte Medlem (H. C. Nielsen), der nu havde Ordet, yttrede om de mindre Vandløb, at de fleste af dem havde vistnok Regulativer. Jeg tror i Modsetning dertil at maatte gjøre gjældende, at der vistnok endnu er en overordentlig stor Mængde af de mindre Vandløb, som mangle Regulativer. Med Hensyn til flere, tror jeg nok, at der er indsendt Regulativer til Amtsråadene, men de have været af en saadan Bessaffenhed, at Amtsråadene ikke have kunnet approbere dem; i den Grad mangelfulde vare de. Derimod tror jeg at kunne sige overfor den sidste Yttring, der faldt fra det ærede Medlem fra 1ste Kredts (Nagesen), at der er en stor Tendents til-
 stede blandt Kommunerne til at optage flere og flere af de mindre, hidtil ikke optagne Vandløb. Jeg skal ikke fortsætte Striden med den ærede Ordfører for Forslaget Nr. 26 om Fortolkningen af den gjældende Ret med Hensyn til § 13. Jeg vil blot sige det Par Ord, at jeg ingensinde i mine Udtalelser, ei heller i Betænkningen har

benægtet, at det er den gjældende Ret, den bestaaende Tilstand, at Vedligeholdelsesbyrden paa-
 hviler Bedeierne, hvad de mindre offentlige Vandløb angaar; men jeg har blot udtalt overfor de meget stærke Udtalelser, der ere fremkomne fra de ærede Forslagsstillere om den væsentlige Strid, hvori man vilde komme med den bestaaende Lovgivning ved ikke at vedtage Forslaget under Nr. 26, at det dog mere er tilfyneladende end virkelig, at denne Strid vil være tilfede. Og jeg har begrundet dette derpaa, at Anordningen af 29de Juli 1846 skjelner kun mellem de ukontrollerede og de kontrollerede Vandløb, med Hensyn til hvilke sidste det Princip er gjort gjældende, at de, der have Nytten og Interessen deraf, skulle vedligeholde dem, og at Loven af 17de Januar 1859 ikke udtrykkelig gjør nogen Forandring heri. Jeg har fremhævet som en Mangel ved Bestemmelsen i § 6 af Loven af 17de Januar 1859, at det ikke der er omtalt, hvorledes der skal forholdes med Vedligeholdelsen af mindre, offentlige Vandløb, og jeg har pointeret, at de Vandløb, som behandles efter § 13, ere alle kontrollerede Vandløb eller Vandløb under det Offentliges Tilsyn. Jeg har derfor troet at kunne have nogen Grund til med Hensyn til Principet for Vedligeholdelsen at hen-
 vise til det Princip, der har været gjort gjældende i Anordningen af 29de Juli 1846 for den samme Klasse af Vandløb.

Ogenbøll: Det er ogsaa om Vædringsfor-
 slaget Nr. 26, jeg skal udtale mig. Efter de Udtalelser, vi have hørt fra den ærede 6te Lands-
 thingsmand for 1ste Kredts (Nagesen) og den ærede Ordfører, antager jeg, at man er faa helbig at kunne lade det juridiske Spørgsmaal ligge og alene holde sig til Vædringsfor-
 slaget med den Erkjendelse, at det virkelig gaar ud paa at fastholde den bestaaende Lovgivning. Det ærede kongevalgte Medlem ved Siden af mig (H. C. Nielsen) har støttet den ærede Ordfører for Vædringsfor-
 slaget Nr. 26, idet han ligesom denne har sagt, at det af rent praktiske Grunde vil være rigtigt at holde paa den bestaaende Lovgivning med Hensyn til Vedligeholdelsen af de mindre Vandløb. Det, som efter min Mening er Pointet i Sagen, er jo det Spørgsmaal: Hvilket Forhold er det rigtigste, enten det, at Enhver, der har Nytte og Interesse af et Vandløb, deltager i Bekostningen ved dets Vedligeholdelse, eller det, at de tilstødende Grundeiere skulle vedligeholde Vandløbet, uanset om der er mange Andre, der have Nytte og Interesse deraf? Det er jo dog aabenbart Spørgs-
 maalet, og det er ikke fra nogen Side bestridt, at den Theori, som allerede den nuværende Lovgivning har gennemført med Hensyn til Hovedvandløbene, nemlig at Enhver, for hvem saadanne Vandløb ere til Fordel, ogsaa skal deltage i Bekostningen, er den rigtigste. Men er den rigtig med Hensyn til